

stanoviska jest ovšem třeba, aby byl vyřešen spor bez ohledu na námitku, že koupě ze dne 16. srpna 1923 a 12. ledna 1924 jsou nicotné pro předražování, a aby za tím účelem byly probrány a zjištěny okolnosti, na které poukazuje odvolací soud.

Čís. 5935.

Po zahájení vyrovnávacího řízení nelze vykonati exekuci zabavením movitostí dlužníkových ku zajištění útrat, jež byly, třebas ne právoplatně, přisouzeny vymáhajícímu věřiteli před zahájením vyrovnávacího řízení.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1926, R I 270/26).

Rozsudkem ze dne 4. prosince 1925, právní moci ještě nenabytým, byly přisouzeny vymáhající věřitelce útraty. Dne 14. ledna 1926 byla ku zajištění útratové pohledávky povolena vymáhající věřitelce exekuce zabavením svršků. Dne 16. ledna 1926 bylo o jmění žalovaného zahájeno vyrovnací řízení. Usnesením ze dne 19. ledna 1926 odmítl soud první stolice výkon exekuce vzhledem k zahájení vyrovnávacího řízení. Rekursní soud nařídil výkon exekuce. Důvody: S názorem prvního soudu, že v tomto případě nelze naříditi výkon zajišťovací exekuce, poněvadž zavedeno vyrovnací řízení proti dlužníku po povolení zajišťovací exekuce, soud rekursní nesouhlasí. Jde o útraty sporu, přisouzené žadatelce rozsudkem ze dne 4. prosince 1925, který dosud právní moci nenabyl, tudíž o pohledávku, jež dosud právoplatně nevznikla. Teprve nabude-li onen rozsudek právní moci, stanou se tyto přisouzené útraty samostatnou pohledávkou; to bude v tomto případě buď ještě za vyrovnávacího řízení, nebo po jeho skončení, poněvadž, jak ze spisův patrno, vyrovnací řízení bylo zavedeno 16. ledna 1926 a proti rozsudku jako exekučnímu titulu podáno odvolání, o kterém teprve bude rozhodnuto v druhé stolici. V důsledku této povahy pohledávky, o jejíž zajištění jde, která tedy dosud právoplatně nevznikla, neplatí předpisy vyrovnávacího řízení v §u 10 (4) uvedené a může proto povolené zajištění pohledávky zabavením věcí movitých býti vykonáno, když jest rozhodným teprve ten okamžik, kdy pohledávka ta právoplatně rozsudkem vyšších stolic bude přisouzena. Ta okolnost, že pohledávka ona snad právoplatnou se nestane, kdyby rozsudek ve vyšších stolicích byl změněn, nepadá na váhu, poněvadž výkonem zabavení se újma dlužníku nepůsobí a další kroky exekuční jsou vyloučeny a lze pak v tom případě i exekuci zrušiti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Napadené usnesení odporuje předpisu §u 10 (1) vyr. ř., podle něhož nelze po zahájení vyrovnávacího řízení nabýti soudcovského práva zastavního neb uspokojovacího práva k věcem náležejícím dlužníkovu. Zákon nečiní rozdíl mezi exekucí uhražovací a zajišťovací. Jest pravda, že není dosud jisto, zda sporná pohledávka stane se vůbec právoplatnou.

ale kdyby se tak stalo, měla by právoplatnost zpětný právní účinek ve prospěch vymáhající věřitelky, jež by v tomto případě domohla se skutečně zástavního práva k věcem dlužníkovým ještě za trvání vyrovnacího řízení, neboť pro nabytí tohoto práva byla by rozhodnou doba, kdy provedena byla exekuce zabavením movitých věcí k zajištění pohledávky. Rekursní soud neodůvodnil blíže svého názoru, podle něhož neplatí pro spornou pohledávku předpisy vyrovnacího řízení uvedené v §u 10 (1) (omylem psáno v (4) vyr. ř. Naopak je míti za to, že útratovou pohledávku, jež, byť i ne dosud právoplatně, byla přisouzena věřitelce ještě před zavedením vyrovnacího řízení, nelze přes to, že stane se teprve později vykonatelnou, pokládati za pohledávku z právního jednání dlužníkovy, jež mu je dovoleno podle ustanovení vyrovnacího řádu k dalšímu provozu obchodu ve smyslu §u 10 (4), tím méně ovšem za pohledávku požívající přednostního práva.

Čís. 5936.

Pokud není vymáhající věřitel, jenž zabavil věci třetí osoby, práv této osobě z náhrady škody.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1926, R I 281/26).

V exekuční věci proti Maxu K-ovi zabavil žalovaný věci, ohledně nichž byla napotom k žalobě Jana P-a exekuce zrušena, ježto bylo prokázáno vlastnictví Jana P-a k věcem těm. Žaloba Jana P-a proti vymáhajícímu věřiteli o náhradu škody ze zabavení věcí procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvému soudu, by vyčkaje pravomoci, v řízení pokračoval a znovu rozhodl. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě ke zrušovacímu důvodu znovu rozhodl o odvolání žalobce.

D ů v o d y:

Dle stavu věci soudem první stolice zjištěného a soudem odvolacím převzatého, byl exekuční zájem zboží, o které jde, proveden v přítomnosti povinného Maxe K-a a zabavené zboží vzato do úschovy přes to, že povinný Max K. při výkonu této exekuce prohlásil, že celý sklad zboží v místnosti, ve které dříve vedl svůj obchod, jest vlastnictvím žalobce Jana P-a a přes to, že místnost ta v tu dobu označena byla vývěsní tabulkou znějící na jméno žalobcovo. Ze spisů nevysvítá, že výkonný orgán při výkonu této exekuce byl v pochybnostech o tom, zda zabavené zboží jest ve skutečné moci povinného čili nic a proto postupoval výkonný orgán zcela správně, když zboží jsoucí ve skutečné moci povinného, třeba, že tento potvrdil, že patří žalobci, ve smyslu povolení exekuce zabavil pro pohledávku vymáhajícího věřitele, nynějšího žalovaného a také provedl jeho úschovu (viz oddíl II bod 22, 23 a 38 instrukce pro výkonné orgány). Nelze proto přisvědčiti názoru soudu odvolacího, že při výkonu uvedené mobilární exekuce byly tu důvodné pochybnosti